

מוטי וטוניאצי — היפה והפרימיטיבי

פרטים רבי-משמעות בה. כל זה מתמוג יחד לסיפור אנושי וחם, מלא הומור טוב-לב למרות הביקורת שהוא מכיל, מצולם היטב על-ידי לואיג'י קוויילר, המומחה האיטלקי לערים חנוקות, ומשוחק ברגישות רבה על-ידי אוגו טוניאצי ואורנלה מוטי.

שוביניזם גברי

בהומוור

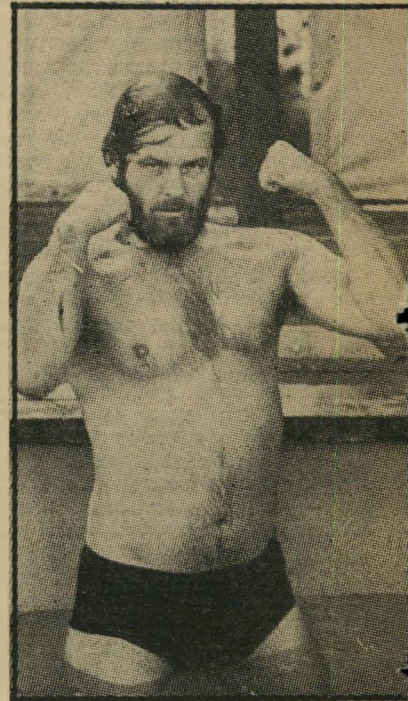
בוא לפגוש את אשתי (תל-אביב, תל-אביב, איטליה) — למרות הרמז לקומדיית-מין ש-בשמו העיברי של הסרט, זוהי מלודרמה מוצלחת במיניו חד של הבמאי מאריו מוניצ'לי, המכוונת את היציה למטרה שהפכה לאחרונה חביבת הקולנוע האיטלקי: השוביניזם הגברי, הרואה באשה רכוש ולא יצור אנושי. במרכז הסרט ניצב גיבור נאור-לכאורה, פועל בעל תודעה סוציאלית מפותחת, הטורח להסביר לחבריו הפחות-מפותחים כי המוסר והמוסכמות של שנות ה-70 שונים מן הפרימיטיביות הסיציליאנית שלהם. כל זה טוב ויפה אלא שהוא, גבר נחמד וחייכני בן 51, נושא לאשה בחורה בת 18, ומה שקורה לזוג מן הסוג הזה — לא קשה לנחש.

מוניצ'לי מפתח את הסיפור על שלושה מישורים שונים. האחד, ריאליסטי, מציג את המציאות המילאנזית כפי שהיא: כרך הנחנק בעשן התעשייה, אוכלוסייה מת-פוצצת ובלתי-הומוגנית, יחסי-עבודה נוסח איטליה ועוד. המישור השני הוא זה שבחלומותיו וסיוטיו של הגיבור, אשר בעזרתם מדגיש מוניצ'לי את מעלותיו, את חסרונותיו ובעיקר את חרותו של הגבר האיטלקי. והמישור השלישי, שבו מנהל הבמאי דרשה עם הצופה שבאולם, מקיף את התמונה על הבד כדי להדגיש תפניות בעלילה או

ריו, לשחרר את אישיותו כשחקן, ממעצרי רים רבים. בעזרת הפמפם. הורי נפרדו טרם הולדתו. אמי ניהלה סלון יופי בבית, ובי-עזרת הסם חזרתי אל ילדותי וגיליתי את החרדות שתקפו אותי אז — חששתי שאיש אינו רוצה בי וחשקתי בכל מחיר, בחיבת הזולת. לדיברי ניקולסון, לא מעט מהתי-נהגות הנוכחית מוכתב על-ידי פחדים מוקדמים אלה.

בכל הנוגע לפסיכואנליזה, יכול עכשיו ניקולסון בהחלט לדבר כבר-סמכא. אחרי סירטו החדש, העשוי אפילו לזכות אותו בפרס אוסקר. הסרט, גירסה קולנועית ל"ברוך למוסד הסגור, ספר-הנביאים של דורה-מחאה, שהתפרסם לפני כתיבת שנים והכיל, בצורה סכימתית, את כל יסודות ההתקוממות האנטי-מימסדית של שנות ה-70 שישים.

כתוך המוסד הסגור. הבמאי מילוש (אהבותיה של בלונדינית, התרוממות) פור-

ניקולסון משוויץ — בילוי במוסד הסגור

מן. בחר בניקולסון לתפקיד מקרפ, ו"השחקן בילה חודשים ארוכים באותו בית-משוגעים שתיאר קן קייזי בסיפרו (הנמצא בעיר סאלם, במדינת אורגון). חקר את מינהגיה-החיים שם, ועבר כמה נסיונות מביי-כיום למדי (למשל, כשמצא עצמו בשיור"תים, ללא שום נציג שפוי, בין חולים גודר-לים ממנו כפליים). אבל בסופו של דבר, מטרת הסרט היא הרי להטיל ספק בערכם של מושגים כמו שפוי וחולה, וניקולסון יצא כמנצח, כשהביקורת מרחיבה את הדיבור, על הדרך שבה גילם מה שמכונה "דמות עממית של המלט, המפיחה הומור בכל סצינה, למרות שהיא מתחילה ומסתיימת בחלחה, תוך כדי הליכה על הקו הדק המפריד בין שפיות לטירוף."

ניקולסון, שסיים בינתיים צילומי מערבון עם הבמאי ארתור פן ולצד מארלון בראנדו, מצפה בסבלנות לחודש אפריל הקרוב, בו יחולקו האוסקרים. זהו הפרס הגדול היחיד שבו לא זכה עדיין. יש טוענים שהשנה יתוקן המעוות. וגם אם לא, יוכל להרגיש כמו וולס וצ'אפלין, כאחד מאותם ענקים שהאוסקר קטן מדי עבורם.

תדרין

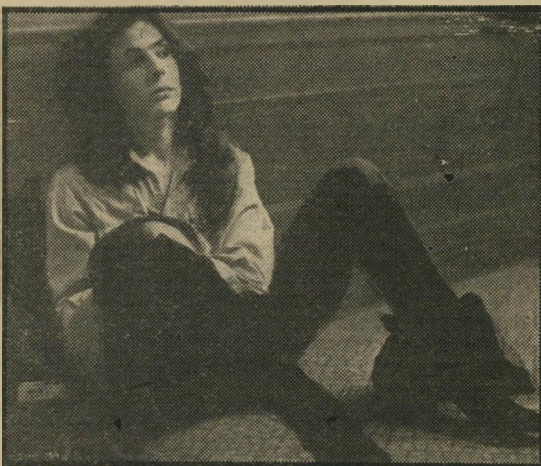
תל-אביב: זהות גנובה, אהבה ומילחמה, רולרבו, בושם-נשים.

ירושלים: האנגליה הרומנטית, המירוק לצמרת של דודי קראביץ, אהבה ומילחמה.

היפה: תמונות מחיי-נישואין, שוער-הליכה, המישחק המכור.

תל-אביב

★ ★ ★ זהות גנובה (פאר, איטליה) — עיתונאי שואל זהותו של סוחר-נשק שנפטר ומנסה, לשווא, להיכנס לנעליו. דראי-מה על החידלון האוחז במשכיל המורדני, מבווימת להפליא על-ידי מיקלאנג'לו אנטוני-וני. עם ג'ק ניקולסון ומריה שניידר.

ג'וני ברלין: בתמימות מוגזמת

נערה מכוערת תהיה מעניינת יותר מנערה יפה. אשר לריו שידר, הוא נראה מסכן, אבוד וחסר-הגנה בתפקיד הרופא המשתוקק להישאר רווק בעולם של נשים טורפות-גברים, שאינן בוחלות בשום אמצעי כדי להכניסם לכלוב המוזהב של ברית-הנישואין.

גיבורה טפלה

באפור

שילה לווין מתה... והיא חיה בניו-יורק (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — הרעיון של הפיכת גיבורה טפלה לגיבורת קולנועית טפלה יכול היה לצמוח רק בהוליווד. זאת, מתוך הנחה שכל הנערות האפורות שהזדהו עם הספר, ירצו לראות את נושא הזדהותן מתממש על המסך.

מאחר שמדובר בשיקול מיסחרי, קשה להתווכח עם החוכמה שמאחוריו. אבל אפשר בהחלט לשפוט את התוצאה, וזו בהחלט טפלה כמו הגיבורה (אולי זו היתה הכוונה). סידי פיורי מנסה לשחזר את אוירת הריאליזם הציבעוני של תיק איפקרס וכל מה שהוא משיג זו אפרוריות חד גונית, שבה קשה להבדיל בין השחקנים לרקע.

כל זה אמור לשרת מטרה נעלה: סיפורה של נערה יהודיה מן העיר הקטנה, שבאה לניו-יורק כדי לחפש אהבה (ובעל, כמובן-מאליו). גישה כזו מסוגלת להעלות את הדם לראשן של כל פעילות הליגה למען זכויות האשה, שבדואי אינן יכולות להשלים עם אופקים שניים צרים כל-כך. אשר לגברים, קצת קשה יהיה להם להאמין בתמימותה המפוזרת של שילה לווין, או למצוא משהו הראוי בה להערצה. ואכן, ג'וני ברלין, בתפקיד הראשי, מצליחה להוכיח מעל ומעבר לכל ספק, שאין הכרח כי

היסטוריה

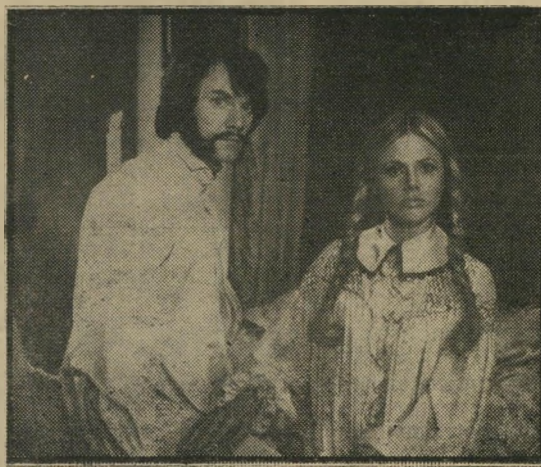
ריקה בצבעים

השיגו את הניצחון בלעדי (תכלת, תל-אביב, אנגליה) — אחרי פלאשמן, הגיבור בעל-כורחו של סידרת רומנים היסטוריים פרי-עטו של מקדונלד פרייזר, עומד במרכז סרט-ההרפתקאות החדש של ריצ'רד לסטר, לפי תסריט של פרייזר עצמו (השניים עשו יחד את סירטי המוסקטרים האחרונים). פלאשמן, סרן-פרשים בריטי שוכה במיקרה לתהילה במלחמות אנגליה בהודו ובקרים, מוצא עצמו מעורב כאן, מבלי שיבין בדיוק מדוע, במימיות מסובכות הקשורות באיחוד האימפריה הגרמנית, בתחבולותיו של ביסמארק הרשע (כך, לפחות, הוא מצטייר כאן), בגורלה של דוכסות זעירה וחדוכסית היפה שבראשה, ומעל לכל מסתבך פלאשמן במיטתה של לולה מונטו.

הסרט הוא הפקת-ראווה מוזרה ביותר, בה טורח לסטר ליצור רושם של פאר, זוהר ועושר בכל צילום, אבל מפוצץ את התחושה הגרנדיוזית שבתמונה, בעזרת בדיחות אבסורדיות וגסות למדי. הוא גולש מתנועת-סייף מעודנת למחלומה מגושמת, ובקבוק-שפמנייה המיועד לחנוכת קוריכת חדש מתנפץ על ראשו של מנהל-הטכס.

כמינהגו מימים ימימה קורץ לסטר אל הצופים, ומזי-כיר להם סרטים-עברו (למשל: דוקטור זייוואנו או סקא-ראמוש), משתמש במוסיקה של ואגנר כדי להדגיש את הגיחוך שבעלילה, ונהנה מצילומים מזוהרים של ג'פרי

אקלנד ומקדונלד: תחבולות במיטה

אנסוורת (צלם אודיסיאה בחלל), ומן הנוף המרהיב של יערות וארמונות בוואריה. אולם עלילתו, בסופו של דבר, היא ריקה מתוכן. קצת פחות אמצעים וקצת יותר מישמעת היו בוודאי עוזרים לסטר וללסטר עצמו, ואין ספק ש-שחקנים כמו מלקולם מקדואל או אלן בייטס מסוגלים לתת הרבה יותר מכפי שהתבקשו לתת כאן.